

Arrest

nr. 143 564 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015 in plaats van op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U werd geboren op 15 februari 1984 in Saharanpur in de Noord-Indische provincie Uttar Pradesh. Uw vader heet T.(...) W.(...). Hij was lid van de Indische Special Frontier Forces. Uw moeder heet T.(...) Y.(...). Uw beide ouders zijn geboren in Tibet. U noemde de Tibetaanse historische regio Kham als bakermat van uw familie. U heeft een broer (K.(...)C.(...)) en twee zussen (D.(...) D.(...) & T.(...) D.(...)). U bent boeddhist. U spreekt Tibetaans en heeft notie van het Hindi en het Engels. U liep van 1990 tot 1997 school in Dalhousie in de provincie Himachal Pradesh. Uw negende graad werkte u af aan de TNMF school in Clement Town (Dhondupling) in de stad Dehradun in de provincie Uttarakhand - waarna u terugkeerde naar Saharanpur. U hielp uw ouders met het verkopen van sweaters. Uw vader overleed

in 2000. Met uw huwelijk in 2007 met T.(...) D.(...), vestigde u zich definitief in Clement Town (Dhondupling). Als achterliggende motivatie gaf u ook aan dat tibetanen gediscrimineerd werden door moslims in uw geboortedorp. Tijdens de zomermaanden baatte u in Clement Town (Dhondupling) een shop in videogames uit. Tijdens de wintermaanden keerde u terug naar uw geboortedorp en hielp u uw moeder met het verkopen van sweaters. In 2011 werd u vader van een dochter (T.(...)W.(...)). Langzaam aan giste het plan om elders een betere toekomst te zoeken. U stelde dat tibetanen in India weinig rechten hebben en het er moeilijk (over)leven is. U noemde ook discriminatie van moslims tegenover tibetanen als achtergrond van uw keuze, net als uw drijfveer om uw dochter meer kansen te kunnen bieden.

Op 4 mei 2014 verliet u India en reisde u per vliegtuig met een vals Indisch paspoort naar Frankrijk, van waar u België dezelfde dag nog wist te bereiken. Op 30 mei 2014 vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Volksrepubliek China (VRCp) vreest u vervolging door de Chinese overheid. Bij terugkeer naar India vreest u discriminatie.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, uw Greenbook (Tibetaans identiteitsdocument) en uw RC (Indisch verblijfsdocument - 'Registration Certificate for Tibetans').

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (huwelijksakte, geboorteakte dochter, Greenbook & RC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tenzin Shesal, geboren op 15 februari 1984 te Saharanpur in de Noord-Indische provincie Uttar Pradesh. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 6-7) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, met de historische Tibetaanse provincie Kham als bakermat van uw familie en in India geboren bent. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China (VRC) waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de VRC en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U werd geboren op 15 februari 1984 in Saharanpur in de Noord-Indische provincie Uttar Pradesh. U liep van 1990 tot 1997 school in Dalhousie in de provincie Himachal Pradesh. Uw negende graad werkte u af aan de TNMF school in Clement Town (Dhondupling) in de stad Dehradun in de provincie Uttarakhand - waarna u terugkeerde naar Saharanpur. Met uw huwelijk in 2007 met Tenzin Dadon, vestigde u zich definitief in Clement Town (Dhondupling). Als achterliggende motivatie gaf u ook aan dat tibetanen gediscrimineerd werden door moslims in uw geboortedorp. Tijdens de zomermaanden baatte u in Clement Town (Dhondupling) een shop in videogames uit. Tijdens de wintermaanden keerde u terug naar uw geboortedorp en hielp u uw moeder met het verkopen van sweaters. .

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. (CGVS, p. 7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat moslims tibetanen discrimineerden in uw geboortedorp (CGVS, p. 9). U gaf in het algemeen aan dat tibetanen steeds de slechts gelegen shops kregen toegewezen (CGVS, p. 9). U stelde dat tibetanen in India weinig rechten hebben en het er moeilijk (over)leven is (CGVS, p. 9). Door India te verlaten hoopt u uw dochter meer kansen te kunnen bieden (CGVS, p. 9). U heeft hiermee echter niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 7). U stelde echter dat u deze reistitel niet gebruikt heeft om naar België te komen (CGVS, P. 8). U verklaarde dat de smokkelaar u op de dag van uw vertrek, uw IC opeiste en u voorzag van een vals Indisch paspoort ("De Indiërs hebben me een donker blauw of zwart boekje gegeven, ik denk dat dat een paspoort is van Indische burgers." - CGVS, p. 8).

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U kon geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben, terwijl u over de veel goedkopere mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS, p. 8).

U verklaarde dat u uw IC vlak voor vertrek uit India moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde (uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, uw Greenbook (Tibetaans identiteitsdocument) bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit - waaraan niet getwijfeld wordt. Ze wijzigen bovenstaande vaststellingen echter niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementsbeginzel, van het artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in de meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 12 stukken, niettegenstaande de bijgevoegde inventaris melding maakt van 17 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens het land waarvan hij, minstens *de jure*, de nationaliteit bezit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land van zijn geboorte, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft neergelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde zijn originele IC in India te hebben achtergelaten (verklaring DVZ punt 26 B), dan wel afgegeven aan een smokkelaar (gehoorverslag p. 8).

Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker geeft voorts aan dat er niet werd onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India en dat de e-mail, waaruit blijkt dat men zich tot de ambassade zou kunnen wenden om een kopie van de IC te bekomen, zich niet in het administratief dossier bevindt waardoor dit niet kan worden nagegaan.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een smokkelaar zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Niettegenstaande verzoeker wel naar informatie verwijst, blijkt hieruit niet dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Waar verzoeker nog stelt dat de email van de Indiase ambassade in Brussel waarvan sprake in de informatie in het administratief dossier zich niet in het administratief dossier bevindt, wijst de Raad er op dat in de bronnenlijst van de COI duidelijk de mail van de ambassade wordt vermeld. Van verzoeker kan dus verwacht worden dat indien hij deze mail wilde raadplegen, hij een kopie van dit stuk uit het dossier zou hebben aangevraagd, hetgeen hij heeft nagelaten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij de inhoud van deze mail niet kan nagaan, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage betreffende dit document heeft gevraagd.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet meer in het bezit te zijn van zijn IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat het tijdelijk verblijf in India onder de vorm van een RC, die slechts kan verlengd worden

indien men bepaalde documenten voorlegt en waarbij de verlenging soms wordt geweigerd, niet onder de definitie van “reële bescherming” valt. Het gaat om een informeel statuut dat slechts beperkte rechten geeft. India is bovendien geen partij bij het Vluchtelingenverdrag en respecteert de beginselen van het non-refoulement niet.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 12 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij

werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 9 en 10) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Waar verzoeker nog wijst op artikel 27, lid 1 Procedurerichtlijn (richtlijn 2005/85/EG), stelt de Raad vast dat dit artikel betrekking heeft op het begrip "veilig derde land" en enkel facultatief van toepassing is op de invoering van "eerste land van asiel" (artikel 26 *in fine* Procedurerichtlijn).

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat moslims tibetanen discrimineerden in uw geboortedorp (CGVS, p. 9). U gaf in het algemeen aan dat tibetanen steeds de slechts gelegen shops kregen toegewezen (CGVS, p. 9). U stelde dat tibetanen in India weinig rechten hebben en het er moeilijk (over)leven is (CGVS, p. 9). Door India te verlaten hoopt u uw dochter meer kansen te kunnen bieden (CGVS, p. 9). U heeft hiermee echter niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De betreffende vaststellingen blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit de verklaringen van verzoeker blijken derhalve geen elementen dat hij zijn eerste land van asiel zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch omwille van het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker louter naar zijn verklaringen verwijst en aangeeft dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het Vluchtelingenverdrag te vallen, toont hij niet aan dat hij in zijn land van herkomst, desgevallend zijn land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoekers loutere bewering dat "(...) meerdere mensenrechtenschendingen die voorvallen in India en die aantonen dat India geen reële bescherming kan bieden. Zo is niet alleen de bewegingsvrijheid beperkt, maar worden Tibetanen eveneens blootgesteld aan ernstige discriminaties" en de krantenartikelen dienaangaande, volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, desgevallend zijn land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit die informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat "Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen", dat zij er "vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)", terwijl er "geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 22-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het

verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft "*de systematische discriminatie op basis van zijn afkomst*" waarover verzoeker in zijn verzoekschrift spreekt, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

2.3.4. De talrijke rapporten en artikelen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing hiernaar volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, desgevallend zijn land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF